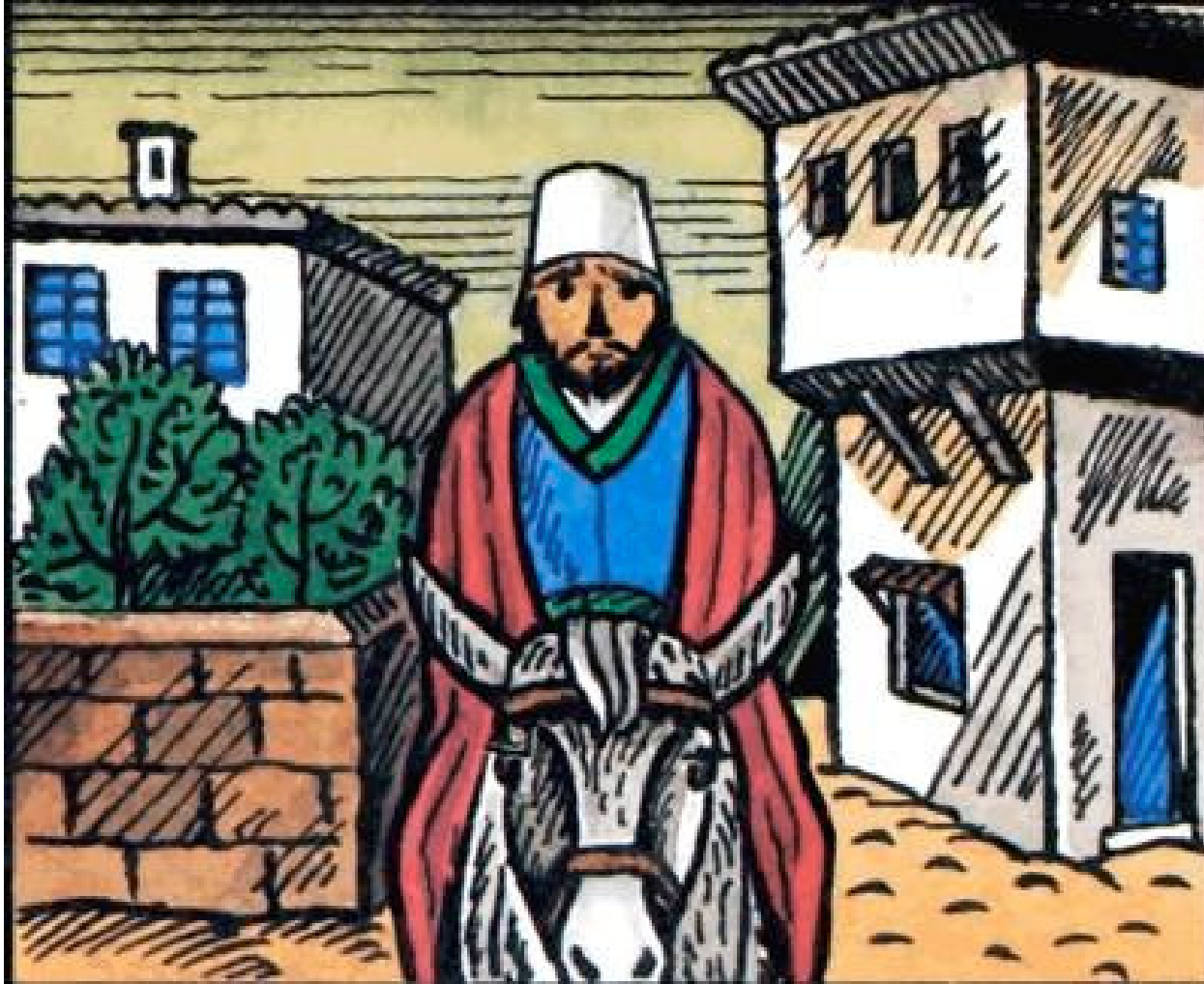

מתנות האריה

אלבניה

ושוב נשכב כמו קודם.
הסתת חשב "אתקרב אליו עוד קצת, אראה מה יעשה.
הרי אילו היה רוצה לטרוף אותי היה כבר מתנפל עלי.
ואולי הוא רוצה דווקא לעשות לי דבר מה טוב."

חי פעם סתת עני עם אישתו ובנו. המשפחה בקושי
יכלה לקשור קצוות ובוודאי היו כבר מתים מזמן לו לא
כמה חמורים, שעליהם הסתת הוביל אבנים ממחצבה.
בדרך כלל הסתת לקח את האבנים ממחצבה קרובה
לכפר, כדי לא להכביד על החמורים שלו. הוא גם לא
שם על גביהם עומס רב, ולא למשך יותר משעה אחת,
כדי לא לעייף אותם.

יום אחד הגיע הסתת עם החמורים שלו למחצבה שבה
לקח אבנים בזמן האחרון, ופתאום ראה אריה,
שהשתרע על לוח סלע גדול והתחמם בשמש.
כשהאריה ראה את האדם קם באטיות על רגליו. לבו
של הסתת התחמץ מפחד והוא קפא במקום. אבל
האריה ראה שהאדם לא יטריח אותו, ואולי גם בעצמו
פחד קצת, ונשכב שוב על הסלע.
הסתת שמצדו הבין שהאריה לא מתכוון לטרוף אותו,
עשה כמה צעדים קדימה. האריה קם שוב על רגליו

כשהסתת התקרב יותר האריה קם, פתח את לועו, ירק מטבע זהב ששוביה אולי אלף אגורות, דחף אותו אל הסתת ושוב נשכב.

הסתת בשמחה גדולה הרים את המטבע, מהר העמיס אבנים על החמורים וצא בדרך הביתה. שם פירק את האבן תוך צחוק ושירה שמחה.

אישתו ניגשה אליו ושאלה "מה קרה? מה משמח אתך כלכך?" הראה לה הסתת את מטבע הזהב והסביר "הנה מה שקרה לי, אישתי. לא רחוק מהמקום בו העמסתי את האבן על החמורים ראיתי אריה ששכב על לוח סלע והתחמם בשמש. וכשניגשתי קרוב יותר, הוא נתן לי את המטבע במתנה."

למחרת יצא הסתת עם החמורים שלו לאותו המקום, כדי לקחת אבנים. האריה עדיין שכב על לוח סלע. כמו יום קודם הוא נתן לסתת מטבע זהב. וכך נמשך הדבר ימים אחדים. בסוף אמרה אישתו של הסתת "אתה יודע מה צריך לעשות? את המקום שבו שוכב האריה צריך לגדר בחומת אבן וסורגי ברזל, כדי שאף אחד מלבדנו לא יוכל להתקרב לאריה. מובן שצריך גם לעשות שער, כדי שתוכל לגשת דרכו אל האריה. ואנחנו צריכים גם להודות לאריה בצורה כלשהי. תביא לו מדי יום ארבע

אוקה של בשר ושלושה אוקה חלב."

הסתת עשה כפי שיעצה לו האישה. הוא בנה גדר והתחיל להאכיל את האריה בבשר וחלב, ומדי יום קיבל ממנו מטבע זהב. תוך שלש שנים הוא התעשר מאוד, בנה לעצמו בית יפה, חי שם כמו אדון, ולעבודה שכר לו פועלים.

ראו אנשי הכפר שהסתת העני התעשר והשתוממו מאוד. "גם אילו היה מוביל אבנים מבוקר עד ערב בעשרים חמורים" אמרו "לא היה יכול לאסוף כל כך הרבה כסף כדי לבנות בית כה מפואר ולהשיג רכוש רב כזה. כנראה מצא אוצר." אך הסוד של הסתת לא נשאר סודי זמן רב. לאנשים נודע שהוא הצליח לפגוש אריה ושמקבל ממנו זהב במתנה.

יום אחד בנו של הסתת שיחק עם חברים והם אמרו לו "אמנם אתה גדול, אבל גם טיפש ללא גבול. לכן לך מכאן כי אנו לא רוצים לשחק אתך. אבא שלך מצא מקום שבו שוכב אריה ובנה סביבו חומת אבן וסורגי ברזל. והאריה הוא בעל אוצר וכל יום נותן לאבא שלך כמה מטבעות זהב. וההורים לא מספרים לך כלום כי אתה טיפש."

הנער התרגש מאוד. הגאווה שלו לא יכלה לסבול דברים

כאלה. ובאמת ההורים לא סיפרו לו כלום והוא לא ידע שכל יום אבא שלו מקבל מטבע זהב מהאריה. הוא הלך לאמו ואמר:

"אמא, חברים אמרו לי שפעם היינו עניים, שאבא שלי היה סתת והרוויח למחיה בהובלת אבנים על חמורים

לכפר. ועכשיו אבא שלי עשיר מאוד, יש לנו בית כמו ארמון ומשרתים. איך קרה כל זה? אומרים שאתם גידרתם מקום כלשהו בחומת אבן ובסורגי ברזל ומחזיקים שם אריה שיודע איפה נמצא אוצר. למה לא תראו לי את האוצר? האם אני לא בן שלכם?"

אבל אמא אמרה לו "נכון, אנו באמת גידרנו בחומת אבן וסורגי ברזל את המקום שבו חי האריה. אבל אין שם כל אוצר, רק האריה נותן לנו מהלוע שלו מטבע אחד מדי יום ואנחנו תמורת זאת מאכילים אותו. אינך צריך ללכת לשם, כי האריה רק נותן את המטבע לאביך ולאף אחד אחר."

אבל הבן התעקש וקרא "בכל זאת, אמא, אני אלך לשם. אקח אתי נשק ואם האריה ירצה לטרוף אותי אארוג אותו. תני לי סוס ובעיקר תני לי מפתחות של השער שאחריו חי האריה ואל תדאגי ואל תפחדי, כי זה לא כל כך פשוט לטרוף אותי."

אמא בכתה והסבירה לבנה שאם הוא יכנס לתוך המכלאה האריה יתנפל עליו ויפרק אותו לחתיכות. והיא קיללה את החברים שסיפרו שטויות לבנה ורק הרגיזו את הנער. ואחר כך אמרה לו "אני מפחדת ולא יכולה לתת לך ללכת, אבל אלך לשאול את אביך. מה שיאמר,

כך יהיה." היא הלכה לבעלה ובבכי סיפרה לו הכל. "בננו רוצה שניתן לו ללכת למכלאה שם חי האריה, כי החברים סיפרו לו על האוצר שאנחנו כביכול מסתירים לפניו." אבא קרא לבנו והתחיל לדבר אליו "מדוע אתה רוצה ללכת למכלאה שבה חי האריה? האם אינך מבין שהאריה, אם יראה אדם זר, מיד יתנפל עליו ויטרוף אותו? מדוע אינך רוצה שנמשיך כולנו לחיות כמו עכשיו, ושנקבל מהאריה מדי יום את המתנה שלו?" אבל הבן השיב "ובכל זאת אלך לשם. אני רוצה את האוצר. אינני מאמין שהאריה יטרוף אותי. אתם אומרים זאת רק כדי להפחיד אותי. אני רוצה בעצמי לראות מה קורה שם ומי חי שם. לכן תן לי את המפתחות של השער, ואם לא תתן, אקח אותם בכוח." אחר כך הלך לאמו ואיים עליה "או שתתני לי מפתחות של המכלאה או שאני אהרוג אתך!" ואמא נתנה לו את המפתחות. הנער לקח משרת וסוס ויצא לדרך. הוא הגיע למכלאה, פתח את השער וניכנס פנימה. כשהאריה ראה אותו קם, אך אחר כך הבין שזה בנו של אותו האדם שכל יום מביא לו בשר וחלב, ולכן נשכב

שוב על לוח הסלע. אבל כשהצעיר התקרב אליו עם חרב שלופה ביד האריה קם שוב על רגליו ורצה להתנפל עליו. אלא שהנער הטיפש עוד הספיק להניף את החרב וחתך לאריה קצה הזנב. האריה נהם מרוב כאב ומיד קרע את בנו של הסתת לגזרים. המשרת חיכה לנער זמן רב מחוץ לחומה, אחר כך הציץ פנימה והבין מה קרה. הוא עלה על הסוס וחזר הביתה. אמא של הצעיר באה מולו והרגישה מיד שקרה האסון. היא קראה "איפה הבן שלי? מדוע השארת אותו שם?" והמשרת אמר "צרה גדולה קרתה, בעלת בית. האריה הרג את הצעיר כי הוא חתך לו את קצה הזנב." האם פרצה בבכי ובצעקות כאב. לקריאתה רץ הבעל, שמע על מותו של הבן וגם הוא בכה מרות. אחר כך הלך עם פועלים שלו למקום בו חי האריה, אסף את חלקי גופו של הבן וקבר אותם שם במקום. מאז הפסיק הסתת לבוא אל האריה, כי פחד מכעסו וגם קשה היה לו לראות כל פעם את קבר בנו. אבל אחרי זמן מה נגמר הכסף אצל הסתת והוא לא יכול היה לקנות אוכל לעצמו ולהאכיל את המשרתים. ואז הוא העמיס בשר וחלב על החמור ויצא אל המכלאה כדי לקבל מהאריה את מטבע הזהב.

אבל האריה היה כעוס ומרוגז. הוא חשב שהסתת בא לקבר בנו כדי לבכות ולהתאבל, ולא נתן לו המטבע. כעבור ימים אחדים הסתת חזר, הביא מזון לאריה והתחיל לפייס אותו באומרו תוך כדי בכי "אני מתחנן לפניך, אריה, תן לי מטבע זהב! בינתיים נעשיתי עני ואביון. אין לנו אפילו במה לקנות לחם. נכון, הרגת את הבן שלנו, אבל זה לא צריך לסכסך בנו." ואז ענה לו האריה "כן, הרבה זמן נתתי לך מטבעות זהב ואתה האכלת והשקית אותי. עכשיו ידידות שלנו עזבה אותנו לתמיד. כל יום שאתה בא הנה, לקבר של בנך, תקלל אותי ולבך יתמלא ברוגז כלפי. וגם אני, כשאני מביט על קצה הזנב החתוך שלי, חושב שמוטב היה אילו לא ראיתי אתך מעולם. אבל אין מה לעשות? אם תמשיך, כמו קודם, לבוא כל יום ותביא לי את המזון שלי, אתן לך את מטבע הזהב." אחרי הדברים האלה הסתת ואשתו חזרו ובאו מדי יום להאכיל את האריה. במשך זמן מה העושר חזר והם חיו עד שבה טובה בנחת ובאמידות.